

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

สมมุติชาติฉบับเหลือแต่ธรรมชาติ

ชาติต้องเหี้ยมดไม่เหี้ยมดไม่ได้..ปวดเป็นกำลัง ครั้นเหี้ยมดนานๆ ก็ปวดอีกแหละ ได้คู่อีกอยู่อย่างนั้น ต่อไปนี้จะได้อาณิทานสูงสุดทอมาใช้ เข้าใจโหมนิทานสูงสุดทอเขาตั้งยศให้ชื่อสูงสุดทอ เขาอยู่ในป่าอย่างนี้แหละ เขาหาอยู่หากินในป่า อาหารป่าอะไรนี่ไปถวายนายถวายนาย สองคนเขาเป็นเพื่อนกัน ได้ของมาก็หามของไป ของป่าเป็นผักเป็นหญ้าปูปลาอะไรก็แล้วแต่ เจ้านายเห็นมีความดีความชอบก็เลยตั้งยศให้ ที่ไปด้วยกันสองคนเขาเป็นเพื่อนกัน แต่เวลาได้ยศได้คนเดียว ตั้งให้ผู้ที่เอาของไปให้นายนั่นแหละว่ามีความดีความชอบ ตั้งยศให้เป็นสูงสุดทอ

พอตั้งยศให้เป็นสูงสุดทอ กลับออกมาแล้วไม้คานที่ใช้หามของไปนั้นนะ หามไปไม่ได้เป็นสูงสุดทอแล้ว ก็เลยให้เพื่อนถือไป เพื่อนมันก็ฉลาด เอ้า เพื่อนถือไม้นี้ เราเป็นสูงสุดทอแล้วแบกไม้กลับคืนไปไม่ได้แหละ อ้าว เพื่อนเป็นสูงสุดทอ เราเป็นเพื่อนกันเราก็เป็นสูงสุดทอด้วยจะว่าไง ตกลงก็เลยต้องแบกด้วยกัน คนนี้เป็นสูงสุดทอต้องไปก่อน อันนี้ก็เพื่อนสูงสุดทอเพราะเป็นเพื่อนกัน แล้วทำไง ก็เลยต้องแบกไปเหมือนคานล้อคานเกวียน

พอไปถึงบ้านเพื่อน มันรำคาญจะตายแล้ว พอไปถึงบ้าน ที่เอาไม้คานมาด้วยกัน จะแบกข้างหน้าข้างหลังก็ไม่ได้เพราะเป็นสูงสุดทอด้วยกัน มันก็เลยจับเอาไม้ป่าเข้าป่าแล้วหนีไป ไอ้คนได้ยศก็บ้ายศที่นั่นนะ ได้ยศแล้วลักษณะท่าทางต่างไปหมดเลย พวกลูกเต้าทั้งหลายเขามองเห็น เอ๊ะ ทำไมพ่อเป็นอย่างนี้ ทุกวันก็เห็นธรรมดาๆ วันนี้ทำไมถึงแปลกประหลาดเอาเหลือเกิน อย่างว่าแหละลูก ฟังซิ พ่อไปหานายเมื่อวานนี้ เขาตั้งตำแหน่งให้พ่อ ได้ยศมาแล้วรู้สึกว่าร่าเริงสุขสบาย ได้ยศเป็นสูงสุดทอ ดูลักษณะเหมือนบ่าวางั้นเถอะ บ้ายศ

เพื่อนที่แบกไม้มาด้วยกันมันรำคาญมันเอาไม้โยนเข้าป่าแล้วหนีไป ทีนี้ลูกสาวเลยถาม เป็นยังไงคุณพ่อ ไปด้วยกันเมื่อวานนี้ วันนี้ดูพ่อแปลกเหลือเกิน เป็นยังไงอย่างว่าแหละกูรำคาญจะตาย เลยเอาไม้ที่หามอาหารไปให้นาย กลับมาแล้วกูโยนเข้าป่า กูรำคาญมัน มันเป็นบ้ายศ วางั้นนะเพื่อน มาถึงบ้านแล้วยังไม่รู้ตัว ยังนั่งขัดสมาธิ ก็คนตั้งแต่เกิดมามันไม่เคยขัดสมาธิ อย่างมากก็นั่งชันเข่าคนบ้านนอกบ้านนา ตื่นเช้าก็ชันเข่า วันนั้นได้ตำแหน่งสูงสุดทอมาเลยนั่งขัดสมาธิ

ทีนี้ลูกเอาข้าวไปให้กิน สำหรับวางไว้หน้านี้ กินไปกินมากก็ถามลูก มันใช้กูไหมละสุทำไมคุณพ่อจึงว่าอย่างนั้น ก็มันใช้กูไหมละ สุช่วยดูให้หน่อย ลูกเอาข้าวมาให้กิน ตั้งแต่

เกิดมาไม่เคยนั่งขัดสมาธิกินข้าว ก็นั่งตามอัยยาศัยคนบ้านนอกบ้านนาเรา วันนั้น เพื่อให้เต็มยศ พอได้สูสุดทอแล้วก็นั่งขัดสมาธิกินข้าว สำหรับอยู่ข้างหน้านี้ กินไปๆ ก็เอาเท้าเตะสำหรับกระจายไป อ้าว ทำไมพ้อถึงเตะสำหรับ ทุกวันไม่เห็นเตะ ก็แต่ก่อนกูไม่ได้เป็นสูสุดทอ วันนี่กูเป็นสูสุดทอ อาหารมันไม่สมยศกู ความจริงแกผลอ คนไม่เคยนั่งขัดสมาธิ พอผลอกก็เลยเตะออกไป ยังบอกว่ามันไม่สมยศกู ความจริงมันผลอ

ลูกก็เลยไปถามคนที่ เป็นเสียวกันเป็นเพื่อนกันกับพ้อ กูดูมันเป็นบ้ามาตั้งแต่ได้ยศมาแล้วแหละ ยศมันก็จำไม่ได้นะ มาถึงบ้านลูกถาม ไหนพ้อว่าได้ยศมาทำไมถึงเป็นบ้า บ้าอะไรกูยศใหญ่ขนาดนี้ยังว่ากูเป็นบ้าอีกเหรอ แล้วยศนั้นว่ายังไง ชื่ออะไรจำไม่ได้ มันเหมือนกะทอนี่ละ ลองไปถามเสียวกูดูซิ ลูกเขาก็เลยไปถาม อีพ้อกำลังเป็นบ้าเวลานี้ ถามชื่อยศก็ไม่ว่า ว่าชื่อเหมือนกะทอ กะทอพ้อยศที่ได้มานั้นชื่อว่ายังไง บอกไม่ถูกแต่มันเหมือนกะทอ อู๊ย ชื่อมันสูสุดทอ นี่นิทานคนบ้ายศ

(รายงานช่วยน้ำท่วม อันดับหนึ่ง อ.บางเลน จ.นครปฐม ๑,๘๕๐ ครอบครัว ช่วยอุยงษ์ชีพต่างๆ รวมทั้งข้าวสารเป็นมูลค่า ๑,๐๙๑,๒๕๐ บาท อันดับสอง อ.ลาดบัวหลวง จ.พระนครศรีอยุธยา มี ๖ ตำบล รวมทั้งหมด ๓,๐๐๐ ครอบครัว ช่วยไปเป็นมูลค่าเงิน ๑,๐๕๔,๖๕๐ บาท อันดับสาม อ.บางปลาม้า จ.สุพรรณบุรี และอันดับที่สี่ อ.สองพี่น้อง จ.สุพรรณบุรี รวมสองอำเภอเป็น ๔,๗๓๐ ครอบครัว รวมเป็นมูลค่าเงินทั้งสิ้น ๒,๒๒๙,๙๙๗ บาท ๕๐ สตางค์ ทั้งหมด ๔ รายการที่ต้องจ่าย ๔,๓๔๘,๘๙๗ บาท ๕๐ สตางค์) พอใจๆ นี้เตรียมไว้แล้ว พอใจจ่าย เขียนเช็คให้เขาไปโอนกัน เตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว

ถึงไหนถึงกันแหละเรา มันเป็นอยู่ในจิตพูดให้ใครฟังไม่ได้ เราพูดจริงๆ ในฐานะลูกศิษย์กับอาจารย์ จิตประเภทนี้แต่ก่อนเราก็ไม่เคยเป็น ก็ธรรมดาทำนๆ เราๆ แต่เวลามันมาเป็นแล้วไม่ได้เป็นอย่างนั้น พูดได้แต่ว่าอัจฉริยะเท่านั้น เกินคาดเกินหมาย ในวงสมมุติคาดไม่ถึง อันนั้นละพาให้เป็น..ความเมตตา มันนึ่มไปหมดเลย ที่จะถือว่าใครเป็นข้าศึกศัตรูต่อเรานี่ ความเมตตาครอบไปหมด ไม่มีข้าศึก ใครจะตามฆ่าตามฟันก็ตามเราไม่มีข้าศึก มีแต่เมตตาตลอด นี่หลักธรรมชาติ จึงว่าอ่อนนึ่มไปหมด

เราช่วยโลกช่วยด้วยความเมตตา ที่ไปทุกวันๆ นี้ใครมาถามไม่ได้เดี๋ยวดีปากเอาเราคิดของเราเรียบร้อยแล้วจากความเมตตานี้เป็นสำคัญดันออกๆ วันนีไปไหนๆ อย่างนั้นตลอดเลย ช่วยให้สุดขีด เราก็ได้บอกให้พี่น้องทั้งหลายทราบชัดเจนแล้วในฐานะลูกศิษย์กับอาจารย์ที่ฝากเป็นฝากตาย มีความซื่อสัตย์สุจริตต่อกันทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีแฉ่สงสัยเลยว่า ตั้งแต่เราบำเพ็ญมาธรรมชาติอันนี้เราก็ไม่เคยเป็น เวลาบำเพ็ญมาตั้งแต่

ลัมลูกคลุกคลาน ไปน้ำตาร่วงอยู่บนภูเขาเราก็ได้เล่าให้ฟัง ผูกโกรธผูกแค้นให้กิเลส คือ ตั้งสติไม่ได้เลย นี่ละที่ว่าไม่ลืมนะ ตั้งพับลัมพับ ๆ มันววดเร็ว น้ำตาร่วง

ออกอุทานในใจนะ โอโห มึงเอากูขนาดนี้เซียวเทร่อ แต่ไม่ได้พูดเป็นคำพูด เพราะอยู่คนเดียว ลืมกิเลสไม่ได้ กระแสของกิเลสมันรุนแรง พอตั้งสติพับ ปู้บเดียวหาย เจียบ ๆ นี่เราพูดถึงเริ่มต้นลัมลูกคลุกคลานอย่างที่ว่านี้แหละ แต่สำคัญที่จิตมันไม่ถอย ความมุ่งมั่นในพระนิพพานนี้แข็งแกร่งเซียว ทั้ง ๆ ที่ลัมลูกคลุกคลาน มีแต่ความมุ่งมั่น ต่อพระนิพพานแดนพ้นทุกข์ จะให้ได้เป็นพระอรหันต์ในชาตินี้เต็มหัวใจ เพราะฉะนั้น อะไรจึงไม่มีอุปสรรคได้เลย เอากันพังไปเลย ที่ว่าตั้งสติไม่อยู่บนน้ำตาร่วงบนภูเขา ขึ้น อุทานเลย โห มึงเอากูขนาดนี้เซียวเทร่อ

เอาละ นั่นตัดสินกันนะ ยังไงมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย นี่คือเคียดแค้นให้กิเลสในหัวใจเจ้าของที่เป็นภัยต่อเจ้าของเป็นธรรมชาติ ความเคียดแค้นให้บุคคล และสัตว์ตัวใดก็ตามเป็นกิเลส เป็นบาปเป็นกรรมเป็นเวรทั้งนั้น แต่ความเคียดแค้นให้ กิเลสซึ่งเป็นข้าศึกในหัวใจของตัวนี้เป็นธรรม อันนั้นละเป็นเรื่องมูมานะ ยังไงมึงต้อง ฟังวันหนึ่งให้กูถอยกูไม่ถอย อันนี้ละเป็นเชื่อสำคัญฝังลึกมาก พร้อมกับจิตมุ่งมั่นต่อ แดนนิพพาน ในชาตินี้จะให้ถึงนิพพานให้เป็นพระอรหันต์ เปิดเสียให้มันชัดเจนจนจะ ตายแล้ว

โรงงานใหญ่ก็คือพ่อแม่ครูจารย์มั่น นี่ละโรงงานใหญ่ไปลับเครื่องไม้เครื่องมือ ทุกอย่างส่งเสริมกำลังทุกด้านทุกทาง พอท่านเทศน์ให้ฟังแล้วธรรมะนี้ไหลเข้าสู่ใจ ๆ มี กำลังวังชา สติปัญญาที่คอยหมุนตัวไปด้วยอำนาจแห่งพลังของความตั้งอกตั้งใจ หมุน เรื่อยไป ๆ จนกระทั่งตั้งได้ทีนี้ ต่อไปก็ตั้งสติได้ ตั้งสติได้ก็ชัดกันใหญ่เลย พอตั้งสติได้ แล้วจากนั้นก็ไปรับท่านที่ท่านไปเผาศพหลวงปู่เสาร์นั้นละ ท่านก็สั่งวันนั้นเราอยู่คนเดียว เสียด้วยนาสินวลอยวัดร้างเขา อยู่ในป่า พอดีเป็นจังหวัดดีเลย เอ้า ท่านมหาอยู่ที่นี่ ท่านว่าจ้างท่านสั่ง นี่จะไปเผาศพครูจารย์เสียก่อน แล้วจะกลับมาหาท่านว่าจ้าง เรา ไม่ได้ลืมนะ ตั้งใจภาวนาให้ดีนะท่านว่า เท่านั้นละ

ฝังลึกระคำพูดของท่าน พอท่านไปกำหนดวัน เพราะรู้แล้วว่าท่านไม่สนใจกับ อะไร ท่านจะไปตามหน้าที่ที่จำเป็นจริง ๆ เท่านั้น นี่ก็ไปเผาศพเป็นอาจารย์ของท่าน หลวงปู่เสาร์ ท่านจะไปวันนั้น ๆ แล้วเผาศพวันนั้น วันหลังท่านจะกลับเราคิดเรียบบร้อย แล้ว พอถึงเวลาที่ท่านจะกลับเราก็ออกจากนาสินวไปรับท่านที่ธาตุนพม พอดีท่าน มาถึง เราไปถึงวันนี้ท่านก็ถึงวันนั้นพอดีกำหนด แล้วก็มาด้วยกัน กลับมาบ้านนามน นี่ ตั้งสติได้แล้วนะนั่น สติตั้งได้แล้วตอนนั้น ตั้งแต่อยู่คนเดียวฝึกซ้อมคนเดียว ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับไม่ให้เห็นเลย เอาขนาดนั้นนะ สุดท้ายก็ตั้งได้

เรื่องกิเลสนี้มันดันขึ้นมานะ คือความอยากคิดอยากปรุงนั่นแหละที่ว่า อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา สังขารนี้หนุนมาจากอวิชชาให้คิดให้ปรุงอยากคิดอยากปรุง ไม่ได้คิดไม่ได้ปรุงอยู่ไม่ได้เหมือนอกจะแตก ทีนี้สติดีลงไปครอบลงไปไม่ให้มันคิด เอาสติติดไว้ จึงกล้ามาพูดได้เลยว่า กิเลสจะหนาแน่นขนาดไหนก็ตามถ้าสติดีอยู่แล้วกิเลสเกิดไม่ได้ คือมันปรุงออกมา นั่นเรียกว่ากิเลสเกิด มันอยู่ภายในอวิชชาดันออกมา พอสติดีแล้วที่มันนั้นก็ปรุงไม่ได้เหมือนอกจะแตกนะมันดัน ชัดกันใหญ่เลยเทียว ไม่ยอมให้ปรุงให้คิด ให้มี แต่พุทโธกับสติอันเดียวติดกันตลอดเวลา ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับไม่ให้เผลอ

เหมือนอยู่คนเดียว ไปบิณฑบาตอย่างนี้ก็เหมือนไม่มีผู้มีคน พุทโธกับสตินี้เผลอไปไม่ได้ เขาเอาอะไรใส่บาตรไม่สนใจเลย ต่อมาก็ตั้งได้ พอตั้งตัวได้ก็ขึ้นนั่งฟาดเสียนั่งภาวนาหามรุ่งหามค่ำละที่นี้ เอาตลอดรุ่ง ๆ อันนี้ก็พ่อแม่ครูจารย์ได้รั้งเอาไว้ เพราะนั่งตลอดรุ่งวันไหนความอัศจรรย์ที่ไม่เคยคาดเคยหมาย มันเกิดขึ้นในเวลาจนตรอกจนมุม คนเราจะตายจริง ๆ สติปัญญามีนะ เรื่อย ๆ เข้าใจว่าจะโง่ตลอดไป เวลาจำเป็นจะเป็นจะตายจริง ๆ มันหาทางออกจนได้ด้วยสติปัญญานั้นแหละ อันนี้มันก็ได้ธรรมอัศจรรย์ในคืนวันนั่งตลอดรุ่ง ตั้งแต่คืนแรกเลย สว่างจ้าขึ้นมา โธ อัศจรรย์ ก็ไปกราบเรียนพ่อแม่ครูจารย์มัน

โธ ธรรมดาลูกศิษย์ลูกหาขึ้นไปหาครูบาอาจารย์ก็เหมือนผ้าพับไว้ ๆ ไม่ว่าท่านว่าเราเหมือนกันหมด กิริยามารยาทอันนี้มันหากเป็นเองของมันด้วยความเคารพ เลื่อมใสครูบาอาจารย์ ทีนี้วันนั้นขึ้นไปกิริยามารยาทที่ดีที่แรกที่ยังไม่ได้ขึ้นเวทีนะ ไปนั่งก็เรียบร้อยเหมือนผ้าพับไว้ พอเริ่มภาวนาเป็นนี่ผิงขึ้นเลย อำนาจของจิตที่มันเป็นรุนแรงมาก ท่านก็นั่งนิ่งเลย เรื่องอัศจรรย์ที่ฟัดกันในคืนวันนั้นลงถึงแดนอัศจรรย์ พอจบลง เอ้อ เอาละได้หลักแล้ว นั่นท่านส่งเสริม เอาละที่นี้ได้หลักแล้ว เอาให้เต็มที่นะ อัฏฐาพินันต์มันไม่ได้ตายถึงห้าหนนะ มันตายหนเดียวเท่านั้น เอลงคราญนี้ได้หลักแล้ว ท่านแล้ว

เราก็เหมือนหมาตัวหนึ่ง พอออกจากท่านไปนี่ไม่ว่าไบสโตไบไม่แห่งร่วงลงมานึกว่าข้าศึก ทั้งจะเห่าทั้งจะกัด วันหลังเอาอีก ๆ จนกระทั่งท่านรั้งเอาไว้ คือท่านยกม้ามาม้าตัวไหนที่มันคึกคะนองมาก ๆ ไม่ฟังเสียงเจ้าของเลยนี่สารเถิเขาจะฝึกอย่างหนักท่านว่างั้นนะ พอขึ้นไปกราบท่านนั้นยังไม่ได้พูดอะไรเลย พูดก็จะพูดเรื่องจิตที่มันเป็นนี่แหละ ท่านขึ้นอันนี้ก่อน เอาจนกระทั่งมันเรียกว่าไม่ให้กิน ไม่ควรกินหญ้าไม่ให้กิน ไม่ควรกินน้ำไม่ให้กิน แต่การฝึกฝึกอย่างหนัก เอาจนกระทั่งมันค่อยลดพยศลง ๆ การฝึกของเขาก็ค่อยลดลงตาม ๆ กันท่านว่า จนกระทั่งมันนี้ใช้การใช้งานได้แล้วไม่คึกไม่คะนองนั้น เขาปฏิบัติต่อมาก็เป็นธรรมดาไปเลย

แต่เรายังเสียดายคำหนึ่ง ไฉ่หมาตัวนี้มันฝึกยังไง อยากให้ท่านย้อนถามมาหาเรา ท่านพูดเท่านั้นท่านจบ แต่มันเข้าใจหมดแล้วนี่ ในตำราที่เรียนมามีอยู่แล้วในตำราจากนั้นก็ไม่นั่งตลอดรุ่งอีกนะ อย่างนั้นละคือท่านนั่งเตือนอย่างนั้นนั่ง ไม่งั้นมันจะเอาอีก จากนั้นก็เรื่อย ตั้งรากตั้งฐานได้เรื่อย ๆ เลย มาจากนั้นละจากตั้งสติไม่อยู่น้ำตาร่วงบนภูเขาเคียดแค้น โธ มิ่งเอาภูขนาดนี้เขี้ยวเหรอ เอาละยังงิมิ่งต้องฟังวันหนึ่ง ให้ถูกลอยถูไม่ลอยละ นั่นละเป็นเชื้อสำคัญฝังในจิตมันก็พิดกันใหญ่เลย จนกระทั่งไปได้ ๆ

ตอนตั้งรากตั้งฐานได้แล้วเข้าสู่ขั้นสมาธิเหมือนหินแน่นปิ้ง ๆ ติดอยู่นั้นอีกไม่อยากจะออกไปไหน นั่งทั้งวันนี้ไม่คิดไม่ปรุง ความคิดความปรุงเป็นเรื่องรำคาญกวนใจกวนใจที่เป็นสมาธิมีอารมณ์อันเดียวแนว พอคิดปรุงแปบหนึ่งมันเหมือนว่ากวน ๆ ไม่คิด นิ่ง มันเลยติดสมาธิ ท่านก็ไล่ออกจากสมาธิ สมาธิไม่ได้แก๊กิเลสนะ นั่นฟังเวลาท่านจะเอา สมาธิไม่ได้แก๊กิเลสนะ ปัญญาต่างหากแก๊กิเลส สมาธิจะนอนตายเป็นหมูขึ้นเขียงอยู่ยังงิม จมอยู่นั้นนะ ปัญญาต่างหากแก๊กิเลส นี่ละมันออก พอว่าปัญญาต่างหากแก๊กิเลส ก็ออกทางด้านปัญญา

เพราะจิตมันมีอารมณ์แล้ว มันไม่หิวอารมณ์อะไร ๆ ในโลก พอหมุนทางด้านปัญญามันก็ฝังเลยเขี้ยว ฝังก็เอาจริง แต่นิสัยเรามันผาดโผนอย่างว่าละ ท่านต้องรั้งไว้ตลอด จากนั้นก็ออกทางด้านปัญญา ออกมันก็ออกจริง ๆ เพราะสมาธิหนุนหลังมันเต็มที่แล้ว สมาธิปริภาวิตา ปญญา มหปุผลา โหติ มหานิสัสสา ปัญญาที่มีสมาธิอบรมแล้วย่อมเดินได้คล่องตัว ทีนี้เมื่อสมาธิหนุนหลังแล้วปัญญาออกก็เดินได้คล่องตัว มันก็พุ่ง ๆ ไม่ได้หลับได้นอนนะ นี่ละมันไม่พอดี กลางคืนทั้งคืนตลอดรุ่งไม่หลับเลย มันหมุนกันอยู่ภายในใจ นั่งก็หมุนกัน นอนก็หมุนกัน อยู่อิริยาบถใดว่านอนจิตมันไม่ได้นอนหมุนตลอด สุดท้ายก็แจ้ง

ก็มากราบเรียนท่าน ท่านก็รั้งเอาไว้ ให้มีเวลาพักมีเวลาทำงาน เขาทำงานจะเพลินแต่รายได้อย่างเดียว ไม่ได้คำนึงคำนวณถึงกำลังวังชาตายได้คนเรา ว่างั้นนะ ต้องมีการพักผ่อนหย่อนตัวการทำงาน ก็เรียกว่าเวลาปัญญาออกให้ออก เวลาพักทางสมาธิเพื่อเอากำลังให้พักความหมายว้างั้น ท่านรั้งเอาไว้ ๆ จากนั้นมันก็พุ่งเลยละ นี่ละที่นี้สติปัญญาเป็นอัตโนมัติละ จากนั้นไปแล้วเป็นอัตโนมัติคือว่าเป็นเอง นี่ละที่นี้ย้อนหลังพิจารณาถึงเรื่องกิเลสอยู่บนหัวใจสัตว์โลก มีอยู่ทุกหัวใจไม่ว่าสัตว์ว่าบุคคล กิเลสเขาจะทำงานอยู่บนหัวใจของสัตว์โลกโดยอัตโนมัติของเขาฉันใด สติปัญญาเมื่อมีกำลังกล้าแล้วทำงานฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติของตัวเองเหมือนกันเลย

เมื่อเห็นเป็นในเจ้าของมันก็ไปคิดถึงเรื่องกิเลสทำงานบนหัวใจโลกเป็นอัตโนมัติ สติปัญญาฆ่ากิเลสเมื่อถึงขั้นนี้แล้วมันก็เป็นอัตโนมัติรอไม่ได้เลย ฟาดนี้จนกระทั่งกิเลส

ขาดสะบั้นลงไปหมดไม่มีอะไรเหลือเลย ข้าศึกมหาภัยนี้ได้ขาดสะบั้นลงไป เงียบเลย ที่นี้ก็ชี้ได้เลยว่ามิเกลสเท่านั้นเป็นตัวที่ก่อความมากที่สุด พอมิเกลสขาดสะบั้นลงไปแล้วไม่มีอะไรกังวลใจ พระพุทธเจ้าพระองค์ไม่มีทุกข์เพราะไม่มีอะไรกังวลใจ สิ่งที่กังวลใจคือ มิเกลสสมุทัยตัวก่อให้เกิดทุกข์ ขาดสะบั้นไปหมดไม่มีอะไรกังวล เป็นบรมสุขตลอด ยืน เดิน นั่ง นอน จนกระทั่งนิพพานไปเลย นี่ละอำนาจแห่งการประพฤติปฏิบัติตัว

สติเป็นสำคัญ นักภวนาให้ตั้งสติให้ดี สตินี้ก็ขึ้นอยู่กับที่อยู่การกินเหมือนกัน คือถ้าวันไหนเรากินมากวันนั้นสติไม่ดี ถ้ายังกินมากเป็นหมูขึ้นเขียงสติลุ่มเลยๆ ใช้ไม่ได้ ผ่อนลงกินแต่น้อยๆ สติดีขึ้นๆ ทั้งอดทั้งกินทั้งผอนนั้นละที่นี้พอพืดพอเหวียงกันไป นี่ทำมาหมดแล้วจึงค่อยได้ก้าวเดินๆ เดินมา จนกระทั่งถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติ แม้ถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติ อาหารก็ทำให้อืดอาดได้เหมือนกัน มันพิจารณาโดยอัตโนมัติของมันแต่ลักษณะเหมือนรถบรรทุกของหนัก มันก็ไปของมันแต่ช้า แต่เวลาผ่อนอาหารลงไปน้ำมันคล่องตัวๆ

การอดอาหารผ่อนอาหารเป็นคู่เคียงกัน เพื่อหนุนสติปัญญาให้คมกล้าแหลมคม คล่องตัวไปโดยลำดับลำดับ ให้พากันจำเอา ที่พูดมาทั้งหมดนี้ผ่านมาหมดแล้ว สอนจึงถูกต้องแม่นยำไม่สงสัยเลย เราทำเอง ผิดพลาดประการเรารับมาหมดแล้ว มาคลี่คลาย บวกลบคุณหารดูแล้วเอาแต่สิ่งที่ถูกต้องพูดให้ผู้ฟังทั้งหลายหายสงสัย ไม่ผิดว้างั้นเลย ให้พากันจำเอา

อะไรจะเลิศยิ่งกว่าธรรมของพระพุทธเจ้าไม่มี ในโลกนี้ไม่มีเลย มีธรรมเท่านั้น ให้มันเป็นอยู่ในจิตเสียดเดียวแล้วอยู่ที่ไหนจืดตลอดเวลาเลย นั่นละท่านว่านิพพานเที่ยง คือจิตดวงนี้เอง จิตดวงเป็นธรรมชาติอยู่ในร่างกายที่เน่าเฟะนี้แหละ แต่จิตเป็นธรรมชาติเป็นอย่างนั้น พออันนี้ขาดสะบั้นลงไปก็เหลือแต่ธรรมชาติ ที่นี้พูดไม่ถูก พอร่างกายที่เป็นสมมุติขาดสะบั้นลงไปหมดแล้วเหลือแต่ธรรมชาติ คำว่าธรรมชาตินี้ก็ยังไม่หายไปแล้ว ต่อจากนั้นไปคืออะไรเจ้าของไม่สงสัย แต่จะพูดออกมาไม่ค่อยถูกกะพากันจำเอา

พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว เราเอาตัวของเรามาพิสูจน์สอน บรรดาพี่น้องทั้งหลาย เพราะฉะนั้นถึงได้กล้าพูด ซึ่งเกิดมาเราไม่เคยคาดเคยคิดว่าจะพูดได้อย่างนี้ ดังที่ว่าผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นเราตถาคต เห็นอย่างไร มันก็มาจ้องกันตรงนี้ซิ พอจิตจักษุนี้เลย ธรรมชาติของจิตที่บริสุทธิ์กับจิตของพระพุทธเจ้าพระองค์ทั้งหลาย จะมีมาก็กับที่กลับไปก็ตาม บริสุทธิ์เป็นอันเดียวกันหมด ทั้งจิตเราที่ฟังปรากฏขึ้นมานี้ กับจิตของท่านที่ผ่านพ้นไปแล้วเป็นอันเดียวกันเลย เหมือนแม่น้ำมหาสมุทรนี้ มันเป็นมหาวิมุตติมหานิพพาน เป็นอันเดียวกันอยู่ในท่ามกลางมหาวิมุตติมหานิพพาน

แล้วจะไปถามพระพุทธเจ้าหาอะไร ว่าพระพุทธเจ้ามีกึ่งองค์ พระสาวกทั้งหลายมีกึ่งองค์ อันเดียวกันนี้เท่านั้นกระเทือนไปหมดเลย นี่ละผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นเรา ตถาคต ไม่ต้องทูลถามพระพุทธเจ้า อยู่ในท่ามกลางแห่งพุทธะทั้งหลาย แห่งพระอรหันต์ทั้งหลายคือจิตที่บริสุทธิ์แล้ว เป็นอันเดียวกันหมด พวกกันจำเอานะ แล้วใครเห็นธรรมเห็นยังงี้ อยากเห็นอยากไปเมืองโน้นเมืองนี้ เกลไกลไปเที่ยวเมืองนั้นเมืองนี้ เมืองอินดงอินเดียอะไร เมืองนั้นก็เมืองคลังกิเลสเหมือนกันกับเมืองไทยเรา ไปไหนมันก็เป็นคลังกิเลสเหมือนกัน ถ้าเมืองไหนที่มีธรรมในใจแล้วอยู่ไหนเป็นธรรมหมดนะ พวกกันจำเอา เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz